

zastoupenému ve správě pensijního fondu čl. státních drah železniční správou (§ 1 odst. 2 stanov). Jde tu tedy ve skutečnosti o nároky ze soukromoprávního poměru služebního železničního zaměstnance proti zaměstnavateli a také nároky tohoto druhu jsou věcmi prázdňinovými ve smyslu novelisovaného ustanovení § 224 čis. 7 c. ř. s. (čl. II. čis. 2 zák. čis. 23/1928 sb. z. a n.).

Čís. 10604.

Prohlásila-li nemanželská matka a poručník u soudu, že skládají do sirotčí pokladny pro dítě peníze, které jim dal nemanželský otec dítěte, jehož jméno ani soudu neudali, a mimosoudní smír o odbytném nebyl schválen poručenským soudem, nebyl vůbec upraven právní poměr mezi nemanželským otcem a dítětem, nýbrž šlo jen o dohodu mezi rodiči nemanželského dítěte podle § 170 obč. zák. a dítě podrželo proti otci nárok na výživné ve smyslu § 166 obč. zák. Nesejde tu ani na tom, že složené odbytné nebylo vyčerpáno.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, R II 461/30.)

Soud první stolice zamítl návrh, by nemanželskému otci bylo uloženo platiti výživné měsíčních 200 Kč, ježto matka nemanželského otce složila v roce 1920 10.000 Kč do sirotčí pokladny pro dítě jako odbytné, které bylo označeno za přiměřené, by nemanželský otec byl tím zproštěn další povinnosti k výživě dítěte. Any majetkové poměry nemanželského otce se podstatně nezměnily, nelze požadovati placení výživného (zvýšení odbytného). Rekursní soud uložil nemanželskému otci, by platil na výživné dítěte měsíčních 90 Kč. Důvody: Otázka, za jakých podmínek lze požadovati zvýšení odbytného, byla rozřešena plenárním usnesením nejvyššího soudu ze dne 7. října 1924, čis. pres. 299/24, uveřejněným ve sb. n. s. pod čis. 4213, na něž se tímto odkazuje. Zejména budiž z něho uvedeno toto: Pro vyšetření vlivu, jaký má složení odbytného, jest si ujasniti právní povahu smluv o odbytném. § 170 obč. zák. ustanovuje, že se rodiče mohou o výživě, výchování a zaopatření nemanželského dítěte svobodně dohodnouti, avšak bez újmy právům dítěte. Zákon přílehlavě nazývá tuto dohodu smírem, neboť urovnávají se jí nároky dítěte, jež stále znovu vznikají a s poměry stále se mění. Podle svého doslovu vztahuje se § 170 obč. zák. jen na smíry mezi matkou a otcem dítěte. Nepřistoupil-li k nim poručník se svolením soudu, nedotýkají se nijak práv dítěte. Nároky, jež poručenstvo po ujednání takového smíru uplatňuje proti nemanželskému otci, nejsou nároky dalšími, a jest je posuzovati jen podle § 166 obč. zák. bez zřetele na smír. O tento případ jde v této poručenské věci. Výsledkem poručníka a nemanželské matky a nemanželského otce a poručenskými spisy jest zjištěno, že v roce 1920 složila matka a poručník dítěte 10.000 Kč k soudu, udávajíce, že jim peníze složil nemanželský otec, jehož tehdy nechtěli jmenovati, že teprve později byl otec jme-

nován a uznal před soudem otcovství. Dále jest zjištěno, že oněch 10.000 Kč složila matka nemanželského otce, an tento nezletilý neměl majetku a příjmu. Nemanželský otec se vyřizování této věci tehdy vůbec nesúčastnil a poručenský soud přijal jen hotovost, jinak však nebyl sepsán soudní smír, poručenstvo a poručenský soud odbytné jednou pro vždy vůbec neschválili, tak že jest jasno, že toto složení jest jen zálohou na výživu dítěte a snad i na výlohy slehnutí, kterouž poskytla matka nemanželského otce za tohoto. Nemá proto toto složení na povinnost nemanželského otce podle § 166 obč. zák. žádný vliv. Podotýká se, že z hotovosti té bylo po částkách na výživu dítěte vybráno, dosud však jest v sirotčí pokladně 7.100 Kč, kterýž zbytek lze považovati vlastně za úspory nemanželské matky, jež dítě sama jinak živila, chtějíc pro dítě ušetřiti. Nelze pochybovati, že za minulá léta celá hotovost mohla býti nutnou výživou vyčerpána. Jest tedy vyživovací povinnost nemanželského otce mimo veškeru pochybnost a jest výživné stanoviti, nepřihlížejíc nijak ke složeným 10.000 Kč. Pro výši výživného jest jen směrodatné jmění nemanželského otce. Jměním ve smyslu § 166 obč. zák. jest rozuměti souhrn všech hospodářských hodnot, náležejících nemanželskému otci, nejen výtěžek práce, vyplývající z jeho výdělkové způsobilosti, nýbrž i všechny ostatní statky, náležející mu do vlastnictví, třebas mu dočasně neposkytovaly příjmy (rozh. čís. 124 úř. sb.). V dalším odůvodnil rekursní soud výši přiznaného výživného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu nemanželského otce.

D ů v o d y:

Napadené usnesení správně vystihlo, že ujednání o odbytném 10.000 Kč pro nezletilé dítě nebylo poručenským soudem vůbec schváleno a že tento soud neměl ani možnosti, by se přesvědčil o přiměřenosti odbytného. Šlo jen o mimosoudní dohodu a podle protokolu prohlásili nemanželská matka a poručník dne 29. července 1920 u soudu, že skládají do sirotčí pokladny pro nezletilou 10.000 Kč, které jim složil nemanželský otec dítěte, jehož jméno ani soudu neudali. Nebyl-li smír o odbytném schválen poručenským soudem, jemuž náleželo bdíti nad zájmy dítěte, neměla mimosoudní dohoda právní účinky pro nezletilé dítě (§ 233 obč. zák.) a nebyl jí vůbec upraven právní poměr v otázce výživného mezi nemanželským otcem a nezletilou jeho nemanželskou dcerou, nýbrž šlo jen o dohodu mezi rodiči nemanželského dítěte ve smyslu § 170 obč. zák. (srov. plenár. rozhodnutí ve sb. n. s. 2101 a 4213), nedotýkající se práv nezletilé, která zůstala proti nemanželskému otci neomezeně zachována, podrží proto dítě nárok na výživné proti otci ve smyslu § 166 obč. zák. V tomto případě nesejde ani na tom, že složené odbytné nebylo dosud vyčerpáno, poněvadž odbytné jest tu zvláštním majetkem dítěte, který pro ně soudu odevzdala jeho matka, třebas je získala dohodou s nemanželským otcem ve smyslu § 170 obč. zák. Mylný jest právní názor dovolací stížnosti, že, pokud jsou tu prostředky na výživu dítěte v sirotčí pokladně, nelze se ani obírat

otázkou, zda poručenstvo má právo žádati výživné pro dítě, neboť zákonný nárok nemanželského dítěte vyplývá z ustanovení § 166 obč. zák. Bylo proto dovolací stížnost — jejíž vývody lze jinak odkázati ke správnému odůvodnění napadeného usnesení a jež proti výši určeného výživného ani nebrojí — jako nedůvodnou zamítnouti.

Čís. 10605.

Žaloba podle § 35 ex. ř.

Přípustná jest žalobní prosba, domáhající se toho, by bylo rozhodnuto o námitce, že nárok žalovaného vymáhajícího věřitele zanikl zaplacením, že žalovaný jest povinen to uznati, a by exekuce po pravoplatném skončení sporu byla zastavena.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, R II 28/31.)

Žalobu, by bylo uznáno právem, že nárok žalovaného vymáhajícího věřitele zanikl zaplacením a že žalovaný jest to povinen uznati, s o u d p r v é s t o l i c e odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. D ů v o d y: Jde o žalobu opošíční podle § 35 ex. ř., ježto se v žalobě tvrdí, že vymáhaná pohledávka i s přísl. zanikla placením po vzniku exekučního titulu (po dni 12. května 1930). Žalobci v žalobním návrhu žádají, by bylo uznáno právem, že nárok žalované firmy zanikl placením strany žalující a že žalovaná strana jest povinna to uznati. Jde tudíž v podstatě o návrh žalující strany na zrušení exekuce. Žalobci však v návrhu nežádají, by exekuce byla prohlášena za nepřípustnou, a ani při ústním jednání žalobní návrh v tom směru nedoplnili, setrvávše na původním žalobním návrhu. Podle plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. června 1929, pres. 1483/28 čís. 9048 sb. n. s. jest takovou žalobu odmítnouti pro nepřípustnost pořadu práva, ježto, jak již bylo výše dovozeno, žádá vlastně žalující strana zrušení exekuce, o kterémžto návrhu může rozhodovati soud exekuční v řízení exekučním, kteréžto řízení jest řízením nesporným, nikoli soud procesní. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: V souzené rozepři vznáší žalující strana námitky proti exekučnímu nároku strany žalované, poněvadž po vzniku exekučního titulu nárok vymáhající strany (žalované) zanikl zaplacením. Žalobní návrh zní: »Exekuční nárok žalované strany z exekučního titulu zanikl placením, žalovaná strana jest povinna to uznati.« Tato žaloba byla napadeným usnesením odmítnuta pro nepřípustnost pořadu práva, poněvadž žalobci nežádají, by exekuce byla prohlášena za nepřípustnou. Stížnost žalované strany do tohoto usnesení jest odůvodněna. I podle názoru opravné stolice nejde tu o námitky proti exekučnímu nároku (opošíční žalobu podle § 35 ex. ř.). Neboť žalobní návrh nezní, by exekuce ze sporného exekučního titulu byla prohlášena za nepřípustnou. Žalobci žádají jen zjištění zániku exekučního titulu. Je to záporná žaloba zjišťovací. Avšak taková žaloba není vyloučena.